

да прочете на дъното у сърдцето ми, онова дѣто е го пострадало, и дѣто страда още.

« Надѣвамъ се, каза ми баща ми, че слѣдъ нѣколко дни ще те проводѣтъ на Туринъ. Пригответи ти веке стаята, и те чяками тамъ съеъ едно скърбно търпѣнье. Длъжноститѣ на службата ми ме каратъ да трѣгнѣ. Бързай, молиж ти се, да си додешъ при насъ безъ забава.»

Тѣзи засвидѣтелствуванія на една сладка и скърбна милость късахъ ми сърдцето. Да се приструвамъ видеше ми се за благочестива длъжностъ, обаче не можяхъ да го направѣжъ безъ да ме гризе съвѣстьта. Не щѣше ли да бжде по-достоино за баща ми и за мене да му режъ: « Не ще можемъ веке, както се гледа, да се видимъ пакъ на тоя свѣтъ! нѣка се раздѣлимъ като хора, безъ мѣмрене и безъ плачове, и да си чоѣжъ да се изрича върху главата ми бащината благословія!

Туй говоренье щеше да ми бжде хиляда пѣти по сладко отъ колкото прѣструванъето. Нѣ, като гледахъ очитѣ и брѣчкитѣ на тоя почтенъ старецъ, бѣлитѣ му коси, страхъ ме бѣше, че злочестиятъ не щѣше да има толкосъ сила за да чюе тия думи!

Е какъ! ами ако отъ дѣйствието на искренностьта ми го видяхъ да се отчяе и да прималѣе, а може, о скърбъ! и да умре на рѣцѣтъ ми!

Не можихъ да кажѣж истината, нити пакъ да направѣжъ да я прѣдчюветвува; и баща ми съвѣмъ се излъга отъ пристореното ми спокойствие. Раздѣлихми се безъ да плачимъ. Нѣ като се върнѣхъ въ тъмницата си, покъсахъ се както и напрѣдъ, и по-силно още; и напрасно търсихъ съеъ сълзитѣ си улеченье.

Доста силенъ бѣхъ да не се оставамъ да се пла-